

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

N:o 16

Den 15 April

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet.

Redaktion: Signe och A. Walder.

45 årg.

1928

Saulus' omvändelse.

Apk. 9: 1—19.

salmisten säger: "Herren tager de starka till rov." Detta kan tillämpas på många män, som gjort stora insatser för Guds rike. En sådan väldig man var Saulus. Ifrån unga år hade han levat ett ärbart och rättfärdigt liv. Guds lag hade han sökt hålla och han var en ivrare för lagens hållande.

I unga år hade han kommit till Jerusalem för att där mottaga undervisning av ansedda judiska lärare. Det var där, han fick göra bekantskap med nasareernas parti. Men i sitt oförstånd och på grund av ovisligt nit blev han en väldig förföljare av dem, som tillhörde detta parti. Han trodde, att de ville upplösa lagen. Det var därför han rasade mot dem som ett vilddjur. Överallt i Jerusalem sökte han att uppspåra de kristna och dem, han fann kastade han i fängelse.

Ingen var säker för honom. Och även i andra judiska städer sökte han efter de kristna för att förgöra dem. Han lågade av hat mot dem och han var besluten att tillintetgöra de kristna och deras verksamhet. Fördenskull skaffade han sig en rekommendation av översteprästen att

i Damaskus få fångsla och till Jerusalem föra de kristna.

En dag vandrade han ut från Jerusalem följd av sitt partis varma välgångsönsknningar. De gamla lagivarna sågo i honom en kommande hövding för sitt parti. Han skulle i framtiden bliva en väldig pelare bland dem. Själv drog Saulus ut med stora förväntningar. Kanske skulle han vända tillbaka som en triumfator efter väl utfört värv.

Men hans stolta planer skulle grusas. Alla hans beräkningar skulle bliva om intet, emedan han upptagit kampen mot Herren.

En dag hade han hunnit in på Dans område. Hans blickar vilade på Hermons mäktiga snöhöljda toppar, som reste sig i norr. Nu hade han icke långt kvar, innan han hunnit målet för sin resa. Men i ett nu omstrålas han av ett sken från himmelen, och han föll ned på jorden. Och han hörde en röst som sade till honom: "Saul, Saul varför förföljer du mig?" Inför denna röst bävade den förr så hjältemodige

mannen, och han frågade, vem det var som talat till honom. Han får veta att det är Jesus, som han förföljt. Och han får tillsägelse att gå in i staden, och där skulle han få veta, vad han skulle göra.

Efter mötet med Jesus blev Saulus en annan människa. I från att vara en förföljare blev han en Jesu Kristi stridsman. I stället för att förfölja de troende sökte han trösta och uppbyggda dem. Han blev ett av Herren rikt utrustat redskap, som inför hedningar, konungar och Israels barn frambar Guds budskap.

Att inviga honom till detta uppdrag sände Gud Ananias till honom, och när denne lade sina händer på Saulus blev han uppfylld av helig ande och återfick sin syn. Nu var Saulus rustad att gå ut som en Herrens apostel.

Herren vill också möta dig min unge vän. Han vill skänka dig kraft att bliva hans vittne. Om du icke kan utföra storverk, som Saulus kan du dock genom bön och tro uträtta mycket för hans sak i världen.

A. Walder.

Valle.

Berättelse av Hulda.

Det var en härlig vacker som-
mardag. Solen sken klart och
varmt från en molnfri him-
mel. Borta vid skogskanten
låg det lilla röda torpstället med sina
vita knutar. En stor hängbjörk stod
vid ena gaveln av den lilla stugan och
björkens vackra grenar skuggade näs-
tan över hela taket av den låga kojan.
Så fanns i den lilla trädgården några
krusbärsbuskar, ett potatisland, grönsaker
och litet blommor. Utanför det
hela en väldig stor sten, som kunde
användas till utmärkta bra sittplatser.

Här brukade innevånarna i den lilla
stugan samlas, då tiden tillät dem att
ta sig en vilostund. Familjen bestod
av torparen Anders Berg, hans hustru
Maria och tvenne barn Valle och Lisa.
Vid början av denna lilla berättelse,
som timat för rätt många är tillbaka
var Valle omkring sju år och syster
Lisa tre. Denna lilla familj hade just
inflyttat i nämnda lilla torpställe ti-
digt på våren. De hade nästan så gott
som blivit förvisade från sitt förra bo-
ställe, emedan fader Anders var så
klen att han dåligt kunde göra sina

dagsverken. Mor Maria strävade allt vad hon förmådde, men det ville ej räcka till. Blotta och bara kommo de till orten och hela deras rikedom var den brokiga vackra Rosalinda, kon, som de lyckats rädda, och så lille Kisse-Måns. Han tyckes ännu längta till det forna hemmet, ty han är sig ej alls lik och vill, som förr, ej leka med lilla Lisa. Nu voro både fader Anders och mor Maria så glada och tacksamma att godsägare Malm låtit dem få detta lilla torp, trots att Anders ej var stark. Patron, som han allmänt kallades, var en god människa, med hjärtat på rätta stället. Till Anders sade han tröstens ord, och bad honom ej arbeta förrän han återvunnit sin hälsa. Maria kunde ju även få komma upp i herrgårdsköket och hjälpa till ibland när så behövdes. Ja, allt skulle nog bli bra och både Anders och Maria prisade sin nye husbonde. "Gud signe Patron", voro ständigt de ord Mor Maria upprepade, och som ett eko från lilla Lisa kom det även från hennes läppar: "Gud sinne paton"! Deras lilla hem var nu så trevligt i all sin enkelhet. Det var lördagskväll, golvet var nyskurat och på bordet låg en vit duk. Barnen lekte på den vackra ängen och i sakta lunk kom Rosalinda hem med Valle efter sig, som blivit tillsagd att hämta hem deras kära lilla kossa. Huru morsk såg inte den lille parveln ut då han med sitt lilla spö jagade bort varje liten fluga som kom deras Roslinda för nära.

Så försvinner det ena året efter det andra. Fader Anders är nu mycket bättre. Barnen har för länge sedan börjat skolan. Mor Maria sköter sitt hem, man och barn utmärkt. Valle tycks bli en duktig gosse. Alltid kan han sina läxor och vid skolans slut sköter han sina lekar. Rätt ofta ser man Valle högt uppe i en grantopp, lekande, att det är masten på ett stort fartyg. Så glider han sakta ned från gren till gren vig och smidig. Hans håg står till sjö-

manslivet, och vad han längtar att bli stor, så han kan få resa långt, långt bort över de stora haven, och själv få stå i fören och styra sin båt. Lilla Lisa längtar hem då hon är i skolan, och vill helst leka med sin docka. Då Lisa en gång var sjuk sydde Mor till henne en stor sådan, med ett öga som tittade i norr det andra i söder, och så hade hon en klädning som kunde tagas på och av, och med stora rosetter på. Denna Lisas underbara docka jagade sjukdomen på flykten. Ofta voro Valle och Lisa bjudna upp till Herrgården att leka med Elvira, herrskapet Malms enda dotter. Första gången de voro på en dylik bjudning skulle just Mor Maria bort, så hon hade förfärligt bråttom att få barnen i ordning. De tvättades så de skeno och deras kläder voro visserligen lappade och gamla, men rena voro de. Så bar det i väg med klappande hjärtan och förskräckta ögon. Nära framme upptäckte Valle med förfäran att Lisa släpade med sig sin nu snart utslitna docka. "Men Lisa, det där trasbyttet kan du ej få ta' med dig, utan vi lägger den här i skogen tills vi gå hem, och säkert får du leka med Elviras docka." Lisas ögon fylldes av tårar, men hon måste dock lyda, väl inseende att Valle hade rätt. Det blev en het stund för barnen innan de kände sig hemmastadda. Då Elvira ville ge Lisa sin docka att leka med, vågade hon ej röra vid den. Något så underbart vackert hade hon aldrig sett och i minnet såg hon sin egen docka kastad i skogen.

Vid tanken härpå kommo stora tårar i Lisas ögon och glömmande hela sin omgivning ropade hon med hög röst: "Min dotta ligger i skogen"! Valle fick förklara allt sammans och snart var sorgen över och "glädjen stod högt i tak"! Så var snart den dagen slut och barnen åter hemma hos far och mor, som om och om igen fingo höra huru roligt de hade haft. (Forts.)

När äppelträden blommar.

När äppelträden blommar, då glittra
fjärd och vik,
då fylles hela skogen av underbar
musik,
då bygger svalan bo,
och humlorna de surra,
och kissarna de "snurra"
på solig förstu'bro.

Kom då, du raske gosse, och kom, du
väna mö,
kom, låt oss gå bland apalar, som ljusa
blomblad strö
på stigen, där vi gå!
Det är ett sagorike,
en skönhet utan like,
som här vi skåda få!

Här går det lätt att drömma om sa-
gans vackre prins
och liten blomsterälva, som nog i
knoppen finns!
Hon tittar fram på oss,
som gå på trädgårdsgången,
ännu så är hon fången,
men snart hon slipper loss.

Sen sitter hon och gungar och ler i so-
lens glans
åt alla granna fjär'lar, som fladdra om
i dans.
Hon ser så lycklig ut,
men gå vi henne nära,
bland blomsterbladen skära
hon gömt sig som förut.

Men huru väl hon gömt sig i blomma
eller knopp,
den vackra sagoprinsen nog söker henne opp,
och sedan må ni tro,
att prinsen och hans älva
de bygga åt sig själva
ett litet, litet bo!

Det boets väggar växa för varje dag,
som går,
de växa hela sommar'n till höst från
solig vår,
och därför, lilla vän,
så kan du ha den trösten:
i äppeltid om hösten
du råkar dem igen!

Du träffar kanske på dem uti en
astrakan,
i rosenhäger kanske, som köpts på torg
i sta'n!

Ty se, man aldrig vet,
var sagans prins sig gömmer,
och var en älva drömmar, —
det är en hemlighet!

ELLA.

Nisse och Kalle.

Berättelse av Lisa.

Minnens I ännu Barnen i Solstugan? Gören I det så kommen I också ihåg att i den syskonringen fanns ett par gossar, som kallades Kalle och Nisse. De voro tvillingar och hade många lustiga påhitt.

Nu hade jag väl knappast tänkt berättat Er mer om dem, men det är så, att långt nere i Småland finnes i ett ställe några småttingar som aldrig få nog av berättelser. De vilja så gärna höra mer om de där pojkarne och då tänker deras mamma att det kanske finns fler sådana små gossar och flickor runt om i Sverige. Eller vad säger Ni, Sven och Barbro och Greta och Ingegerd och Tore och allt vad Ni heter? Jag tycker jag ser att det lyser till i ögonen på Er och fast Ni inte bliva färdiga säga ordet på en gång så blir det i alla fall detsamma: Berätta!

Alltså skolen I denna gång få höra om:

Kalle och Nisse på besök hos tant Lotta.

Ett stycke öster om Solstugan, Kalles och Nisses hem tog skogen vid. Det vill säga det var ingen storskog riktigt, det var egentligen en hage som var beväxt med smågranar och en och annan smäcker björk. Genom hagen gick stora vägen och då man följt den ett stycke kom man till stugan där tant Lotta bodde. Den vägen råkade Kalle och Nisse så väl, ty det var inte så långt emellan de gingo ärende åt mor till tant Lotta. Kalle och Nisse voro heller aldrig tröga då det var fråga om att gå till den tanten, ty de voro synnerligen goda vänner med henne. Tant Lotta hade i sin ungdom varit småskolelärarinna "och", brukade hon säga, "kärleken till ungarna hänger med fast jag nu bara stickar strumpfötter åt dem".

I tant Lottas kök stod ett stort,

— Två ivriga pojkar stucko ned händerna i stopet —

brunmålat skåp. På översta hyllan där stod en sak som var Kalles och Nisses och alla små barns förtjusning. Det var ett brunt, blankt stop gjort av någon sorts lera och målat, med en blå blomranka på mitten. Å, det stopet! Det rakt vattnades i munnen när man bara kom ihåg vilka härligheter det gömde. Och aldrig blev det tomt heller! Där var brända mandlar och lakritsbåtar, chokladråttor och avlånga polkagrisar, vita och röda. En sort bjöds man på, men inte mer än en åt gången, ty då kunde det ju taga slut! Välja fick man göra själv vilket man önskade taga, och det var förtjusande

roligt men mycket svårt, ty det var ju så gott alltihop!

En dag på försommaren skickade mor iväg Kalle och Nisse till Tant Lotta med var sitt stort garnnystan. Dem skulle tant Lotta förvandla till strumpor åt pojkarna. De kunde behöva strumpor hade mor sagt, nu tills de skulle börja gå i skolan och de voro då förresten riktiga slitvargar båda två. Nu voro de på väg till tant Lotta, men ack, vad de voro morska i dag! I förstån att de hade fått långa byxor på sig, alldeles sådana som far brukade hava, sådana som han kallade för "överhalare" men pojkarna visste nog att de hette "Overalls". Det var oförlikneligt roligt att vara klädda som stora karlar. När de kommo till tant Lottas hem, stod hon och sköljde kläder i en balja. Hon tittade upp och slog ihop händerna så såplöddret yrde:

"Nej, se på herrarna", sade hon.

Då sträckte Kalle och Nisse på sig ändå mer och lyfte mössorna och bugade och sade: God dag! Sådana fina, långa byxor Ni fått, sade tanten.

Det är "Overalls", sade Kalle.

Ja, så heta de sade Nisse. Han tyckte visst det var lite besvärligt få fram det konstiga ordet så han nöjde sig med att Kalle sade det.

Så lämnade de garnet och så gick tant Lotta efter det blommiga stopet. Då glömde pojkarna med ens att vara herrar och det var bara två små ivriga gossar som med tindrande ögon satte ned en hand var i stopet och fiskade upp varsin lång, rödrandig polkagris.

Söderhamns Missionsförsamlings Söndagsskola.

Söderhamns Missionsförsamlings söndagsskola.

Söderhamns Missionsförsamlings Söndagsskola, sänder härmed en hälsning till alla söndagsskolor landet runt.

Vi har här i Söderhamn samma mål som övriga söndagsskolor, att lära barnen känna den store och sanna Barnavännern. L. W.

En ordhållig flicka.

En flicka vid namn Nejanganda, som bodde nära Ogowefloden i västra Afrika, kom en lördagseftermiddag i sin kanot med litet grönsaker för att sälja till missionären. Då hon hade uträttat sitt ärende och skulle gå, sade missionärens hustru till henne:

"Nu får du inte glömma att det är söndag i morgon och du har redan lovat att komma varje gång."

"Ja", sade flickan, "jag skall säkert komma om jag lever."

Och så gjorde hon; men ingen visste hur hon kommit dit förrän hon, då gudstjänsten var slut, omtalade för flickorna att någon under natten hade

stulit hennes kanot och ingen av hennes vänner kunde låna henne en; men hon hade lovat att komma till kyrkan, och hon kände att hon måste. Hon simmade hela vägen! Strömmen var rätt så stark, vattnet djupt, och floden fullt en tredjedel engelsk mil bred, men genom att simma snett över den, lyckades hon att komma över floden.

Om denna hednaflicka, som endast visste litet av evangelium, kunde göra sig så mycket möda för att hålla sitt löfte att komma till Guds hus, hur mycket mer skulle icke då mera gynnade människor vara angelägna att besöka Guds hus även om vädret skulle vara mulet eller regnigt.

Söndagsskoltexter.

Söndagen den 22 april.

SMÅBARNSAVDELNINGEN.

Jesus ger syn åt en blindfödd. Joh. 9: 1—11.
Minnesvers: Då skola de blindas ögon öppnas. Jes. 35: 5 a.

MELLANAVDELNINGEN.

Paulus i Asien. Apg. 14: 8—18.
Minnesvers: Herren har låtit sin frälsning

bliva kunnig, han har uppenbarat sin rättfärdighet för hedningarnas ögon. Ps. 98: 2.

ÖVRE AVDELNINGEN.

Josef förlåter sina bröder. 1 Mos. 45: 1—15.
Minnesvers: I tänkten ont emot mig, men Gud har tänkt det mig till godo, att han skulle göra såsom det nu har skett, för att vid liv bevara mycket folk. 1 Mos. 50: 20.